

Bir Murat Dört Surat

– Ömer Faruk · 28 Eylül 2020

Birinci surat: Bir ceylanın boğazına dişlerini geçirmiş bir aslan gibi.

-O'nu öldürdüm.

-O dediğin kim? Kimi öldürdün?

-Sevgilim. Sevgilimi öldürdüm.

-Saçmalama Murat, sen onu öldüremezsın, çünkü çok seviyorsun.

-Saçmalamıyorum. Öldürdüm, öldürdüm. Öldürdüm işte öldürdüm!

-Neden öldürdün?

-Meraktan.

-Nasıl merakmış bu böyle?

-Bir insanın nasıl öldüğünü merak ettim. Bugüne kadar ölen birini görmemiştim.

-Anlat!

-Sordum “Seni öldüreyim mi?” diye. Güldü ve “Sen bilirsin.” dedi. Aşağıdaki koruluktaydık, ikimiz de ayaktaydık. Benden birkaç adım ötedeydi. Yanına yaklaştım, ellerimle boğazını tuttum, önce yavaş sonra bütün gücümle sıktım. Yüzüne baktım, hafif gülümsüyordu, biraz da kesilmeye giden bir kurbanlığın teslimiyeti vardı yüzünde; ama korku yoktu. Ellerim çözüldü birden. Vazgececektim onu öldürmekten belki de... Birden patır patır sıçmaya başladı kız. Ortalığı iğrenç bir bok kokusu sardı. Kızdım, iğrendim ve tekrar boynuna gitti ellerim. Sıktım, sıktım... Yüzü aynıydı, yok biraz değişmişti, gözleri normalden fazla açıktı. Sesi hiç çıkmadı. Az sonra kolları hariç bütün vücudu zangır zangır titremeye başladı. Bu ne kadar sürdü bilemem. Dizleri katlanıp yere düştüğünü ana kadar belki...

-Merakını giderdin mi kızı öldürünce?

-Evet. Daha ilginç çıkan canını da gördüm. Ruhunu değil canını.

-Nasıl bir şeydi?

-Ağzından çıktı yere düşerken. Pelte gibi bir şey, çok çok ince ve bir yumurta büyüklüğünde. Can yere düşmedi, aksine birkaç insan boyunda havalandı. Nereye gidecek diye takip ettim gözlerimle. Biraz sonra asılı kaldı havada ve atomlarına ayrışarak havaya karışıp yok oldu. Belki de yok olmadı, ben öyle sanıyorum. Gözle görülemeyecek kadar küçük parçalara ayrılıp havaya karışmış da olabilir.

İkinci Surat: Yarı memnun yarı şikayetçi biri gibi.

Murat belediye otobüsünü tehlike şeridine çekip ani bir frenle durdurdu. Ayaktaki yolcular birbirinin üstüne düştü. Çılgın atanlar da küfür edenler de oldu. Şoför Murat:

-Araç arıza verdi, burada tamir servisini beklemek zorundayız. Merkeze durumu bildirip bir vasıta isteyeceğim, deyip otobüsün kapılarını açtı. Yolcular söylene söylene aşağıya indi. İçeride kalanlar da vardı, ama sadece iki kişi.

Yolcuların bazıları otobüsün önünde bazıları da arkasında beklemeye başladı. Hatta yola çıkanlar da oldu. O yüzden şoför bunları uyardı. Hızla geçen vasıtalarından bazıları yoldakilere çarpabilirmiş.

Otostop yapanlar da vardı. Ellerinden birinin baş parmağını açıp geçen araçlara işaret veren

otostopçulara, yarım saat geçmesine rağmen bir tek araç bile durmadı. Tam vazgeçecekleri sırada en az on beş-yirmi yaşında bir otomobil otobüsün biraz ilerisinde tehlike şeridine yanaşıp durdu. Bu duran araca en yakın olan ellili yaşlarda bir adam hemen koşup otomobilin arka kapısının kolunu tutup açtı, sol ayağını içeri atmışken geri çekti, bir şeyler söyleyerek kapıyı çarptı. Kızıştı araca alınmadığı için. Genç bir bayan da şansını denedi ve o otomobile bindi.

Bir yarım saat daha geçti. Yolcuları almak için gelen otobüs olmadı. Öfkesi burnundaki yolcular şoförle tartışmaya başladılar. Önce sözlü başlayan kavga sonradan tekme ve yumrukla devam etti. Şoför Murat, birkaç darbeden sonra otobüsün içine kaçtı, herkes korkup saklanacağını zannetti. Yanılmışlardı. En arka koltuğun altından kalın bir sopa çıkarıp yolculara saldırdı. Bu hamle yolcuları önce şaşırtsa da sonra kendilerini toparlayıp karşı saldırıya geçtiler. Murat, birkaç tanesinin kafasına, beline ve bacaklarına sopasını patlatmıştı ama sayıları yirmiye yakın yolcu da onu bir güzel benzetmişti.

Beklenen otobüs geldi ve kavga bitti.

Üçüncü Surat: Kaybettiği oyuncakını bulan bir küçük çocuk gibi.

Kafedeki son müşteri de gittikten sonra garsonlar işyerinin kıyafetlerini çıkarıp kendilerininkini giyip evlerinin yolunu tuttular. Patron da gitme hazırlığındaydı. Seslendi:

-Murat, ben de çıkıyorum. Temizlikten sonra ışıkları kapat ve kapıyı kilitlemeyi unutma, hatta kilitledikten sonra bir de kontrol et, açık kalmasın. Bazen anahtar tam dönmüyor.

-Tama abi, öyle yaparım.

O gece temizlik nöbeti Murat'ındı. Dört günde bir sıra geliyordu. Yarım saatlik bir temizlik işiydi. Bir an önce bitirip eve gitmek, kendini yatağa atmak istiyordu. Bütün günü ayakta koşturmakla geçmişti. Hızla temizliğe başladı.

Son masayı silerken yerde bayan el çantasına benzeyen bir cisim gördü. Eğilip aldı. Ağırdı. Bir müşterinin makyaj çantası olmalı diye düşündü. Kasanın yanına bırakırdı, nasıl olsa sabahleyin sahibi gelir alırdı. Acaba çantanın içinde makyaj malzemeleri mi vardı? İçinden bir ses "Aç da bak!" dedi. Açarsa bir bayanın özel eşyalarını görmesi ayıp olmaz mıydı? Açmadı. Çantaya götürüp kasanın yanına koydu. Üzerindekileri çıkarıp kendininkileri giydi, kafenin kapısını kilitledi. Patron kontrol etmesini söylediği için kapının koluna bastırdı. Evet kilitliydi işte. Tam gidecekken aklına çanta geldi. Ya içinde kıymetli bir şey varsa? Bırakması doğru muydu? Bakacaktı. Kapıyı açtı, çantayı aldı elleri titreyerek açtı. Şimdi de ya açtığını bir gören olursa diye korkuyordu. Gecenin bu saatinde kim gelecek de görecektiydi diye kendini teselli etti.

Çantanın fermuarını korkarak çekti. Açınca elleri titredi. Çanta ağzına kadar kağıt para doluydu, paraların altında da bir avuç altın vardı. Ne kadar para ve altın olduğunu saymalı mıydı? Hayır, çantadaki para ve altın miktarı onu ilgilendirmezdi. Bu kadar para ve altın acaba onun kaç aylık hatta kaç yıllık maaşının karşılığıydı? Sorular sorular, geçti aklından. Çantanın fermuarını kapattı. Çantayı burada bırakamazdı, çünkü kaybolabilir ya da çalınabilirdi. İyi de eve giderken polisler çevirir de onu bu para ve altınlarla yakalarlarsa kendini nasıl savunabilirdi?

Buna rağmen çantayı yanında götürmeye karar verdi. Yolda giderken bir polis arabası yanından geçince yüreği ağzına geldi. Neyse ki onu durduran polis falan olmadı.

O kadar çok uyumak istediği halde, geceyi uykusuz geçirdi. Belki arada birkaç dakika dalmış olabilirdi.

Sabahleyin işe giderken de aynı heyecanı yaşadı. Çantayı bir poşetin içine koyup götürdü. Patron gelinceye kadar poşeti elinden bırakmadı. Arkadaşlarına çantayla ilgili tek bir kelime bile söylemedi. Patron gelince meseleyi anlattı. Çantayı verdi. Patron çantayı açınca neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Murat'a sordu:

-Ne kadar para ve altın var burada?

-Bilmem.

-Nasıl bilmezsin, saymadın mı?

-Saymadım. Elalemin parasını neden sayayım ki!

-Çantanın içinden para ya da altın aldıysan söyle! Söyle ki yerine koyayım.

-Valla bir kuruş bile almadım abi.

-Sahibi gelince alıp almadığın belli olur.

Öğlene doğru çantanın sahibi gelip burada bir çanta bulunup bulunmadığını sorunca patron, Murat'ı çağırıp bayana:

-Bu delikanlı bulmuş. Oğlum kasadan bayanın çantasını al da ver! Hanımefendi siz de para ve altınlarınızı sayın bakalım noksan var mı?

Kadın çantayı alıp içindekileri saydı ve güler yüzle:

-Hepsi tamam. Hiç eksik yok, deyince Murat'ın yüzü sevinçten parladı. Nasıl sevinmesin aklanmıştı ve üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

Dördüncü Surat: Dayak yedikten sonra, kuyruğunu kısmış bir köpek gibi.

Yorulmuştu, bir kayanın üzerine oturdu. Rüzgarın ağaç yapraklarında çıkardığı hışırtıyı dinledi. Bir saatten fazla bir zamandır avlayabileceği ne bir kuş ne de bir tavşan çıkmıştı karşısına. Elindeki tüfeğe öfkeyle bakıyordu, sanki kabahatli bu tüfekmiş gibi. On metre kadar ilerisinde sarı beyaz karışımı renkte bir kedi gördü. Tüfeğini doğrultup nişan aldı, zevk için vuracaktı hayvanı. Kedi önce ön patilerini yaladı, sonra yere eğilip adeta sürünürcesine biraz ilerledi. Pusuya yattığını anlamıştı, demek ki bir av daha doğrusu bir kuş vardı burada. Çünkü kedi kuştan daha büyük bir hayvanı havlayamazdı. Yanılmamıştı, kediye beş-altı metre uzaklığı olan bir ceviz ağacının altında küçük bir karga vardı. Yavruluktan yeni çıkmış olmalıydı, yerdeki cevizleri gagalıyordu. Kargayı görünce kediyi vurmaktan vazgeçti, tüfeğini kargaya çevirdi. Gerçi karganın eti yenmezdi ama hiç olmazsa avlandım diye kendisini teselli ederdi. Nişan aldı ve tetiği çekti. Karga olduğu yere yıkıldı, birkaç saniye debelendi ve hareketsiz kaldı. Tüfek sesini duyan kedi bir anda gözden kayboldu.

Murat sonuçtan memnundu. Nasıl memnun olmasın, bir atışta avı vurmuştu! Başını yukarı doğru kaldırdığında tam tepesinde üç karga gördü. Yüksekteydiler, onları da vurmak isterdi ama bu çok zordu. Derken havadaki kargaların sayısı arttı, yediye ulaştı. Bunlardan biri -ki ölen kargaya göre çok büyüktü- süzülerek cevizin altına ölü karganın yanına kondu, onu bir diğer karga takip etti. Üçüncü de gelmekte gecikmedi. Murat tekrar tüfeğini omuzuna dayayıp nişan aldı ve tetiğe dokundu. Kargalardan biri öldü diğerleri kaçtı. Şimdi yerde iki ölü karga vardı. Gülerek bunlara baktı.

Ayağa kalktı, havadaki kargalara da ateş etmeye karar vermişti. Ama gördükleri karşısında şaşırıldı, çünkü havada yüzlerce karga vardı ve hepsi de alçaktan uçuyorlardı. Nasıl olsa birini vurabileceğini düşünüp tüfeğini havaya doğrulttu. Ama tetiği çekemedi, çünkü yüzlerce karganın hepsi birden Murat'a doğru

hücuma geçmişti. Vücuduna çarpan çok sayıdaki karga yüzünden tüfek elinden düştü, kaçmak istedi, kaçamadı. Kargalar başını, yüzünü birkaç dakika gagaladı. Ne yapacağını bilemiyordu, ellerini sağa sola sallıyor, yüzünü kafasını kapatmaya uğraşıyordu. Tabii bu uğraş sırasında elleri de gagalamadan dolayı yaralanıyor ve kanıyordu. Yere çömelip hedef küçültmeyi denedi, yararını gördü, daha az etkileniyordu kargaların saldırısından. Sonra, yüzükoyun yatmayı akıl etti, böylece yüzünü koruyabilirdi.

Birkaç dakikada kargaların saldırısı sona erdi. Buna inanamadı, ama gerçektir. Yattığı yerden kalkıp etrafa bakındığında kargaların hepsinin az önce öldürdüğü iki karganın etrafında toplandığını gördü. Belki de ölülerine cenaze merasimi yapacaklardı.

Tüfeği almak aklına bile gelmedi, oradan kaçarken. Yolda karşılaştığı kişilerden her tanıdığı hep şu soruyu sordu Murat'a:

-Geçmiş olsun, nedir suratının bu hali? Sana n'oldu?

Murat, bir yandan çayını içerken bir yandan da önündeki gazete manşetlerini bir kez daha okuyordu:

-Bir genç sevgilisini boğarak öldürdü

-Arıza yapan belediye otobüsünde şoför ile yolcular kavga etti

-Garsonun örnek davranışı: Bulduğu para ve altınları sahibine teslim etti

-Kargalar bir avcıya saldırdı